

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ

Visn. Lviv. Univ., Ser. Zhurn. 2025: 56; 50–57 • DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2025.56.13127>

УДК 050.488Сучасність(477)

ЖУРНАЛ «СУЧАСНІСТЬ»: КЛЮЧОВІ СЛОВА У ЖАНРІ ІНТЕРВ'Ю

Віталій Гандзюк

*Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського,
вул. К. Острозького, 32, 21001, Вінниця, Україна*

*e-mail: v.o.handziuk@gmail.com,
<https://orcid.org/0000-0002-4312-6848>*

У статті досліджено публіцистичні матеріали в жанрі інтерв'ю на сторінках журналу «Сучасність», в яких розглядаються проблеми історії України, відносини Україна – Росія, особливості української демократії, посилення впливу олігархії, інертність громадянського суспільства, занепад української культури.

Визначено місце ключових слів у контексті публікацій часопису, які характеризуються частотністю вживання та додатковим асоціативним підтекстом. З'ясовано, що любов до України, особливості сімейних стосунків, діти, захоплення, спогади та мотиви творчості є визначальними сенсами у публікаціях жанру інтерв'ю.

Ключові слова: журнал «Сучасність», наука, культура, Україна, незалежність, суспільство, родина, творчість, мовні одиниці, ключові слова.

1. Постановка проблеми

Літературно-художній журнал «Сучасність» – щомісячне незалежне українське видання (1992 до 2013 рр.), засноване у Німеччині в 1961 р. як діаспорне. Його основна тематика – літературне, наукове, мистецьке, суспільне життя. Журнал намагався бути відкритим до обговорень актуальних проблем та орієнтувався на соціально активну, мислячу і креативну частину суспільства¹.

«Сучасність» інформувала про культурні, національні, соціальні, політичні, економічні, демографічні процеси в Україні, а також духовні течії Заходу. Наголос на проблемах культури диктувався тим незаперечним фактом, що саме на терені національно-культурному точилася найзапекліша боротьба за збереження національної субстанції українського народу. У кожного автора цінувалася насамперед його власна думка, а не його партійна приналежність. На випадок розходження в поглядах,

¹ Шебеліст, С. В. (2010), «Журнал “Сучасність”: історія і розвиток інтелектуального видання», *Світові стандарти сучасної журналістики: зб. наук. пр.*, Черкаси, с. 548–551.

редакція охоче давала місце для дискусії іншим авторам. Журнал був не партійним, а українським (Сучасність. 1961. № 1. С. 4).

У різний період свого існування за найскладніших соціально-економічних, політичних умов часопис продовжував знайомити читацьку аудиторію за межами, а згодом і в Україні, з недозволеними радянською владою творами визначних літераторів – М. Куліша, Б. Антоненка-Давидовича, М. Семенка, У. Самчука, Ю. Шевельова, Емми Андіївської, В. Барки, Б. Бойчука, В. Бургарда, Я. Гніздовського, В. Голубничого та ін.

У певний час для старшого покоління в радянську добу це був ковток свіжого повітря, кожен номер – певний виклик правди. «Це був журнал з високою позицією та культурою»².

У перше десятиліття незалежності журнал вільної української думки відкрив читачам імена Л. Костенко, І. Дзюби, М. Вінграновського, В. Шкляра, О. Забужко, друкував огляди публіцистів і літературних критиків.

Починаючи з 2000-х часопис «заштормило», а з жовтня 2012-го через фінансові негаразди він взагалі перестав виходити³.

З метою увиразнення публікацій, розкриття їхнього індивідуального та національного характеру автори видання використовували різні мовні засоби й образні вкраплення, серед яких конкретні описи, елементарні картинки, певні деталі, характеристики, крилаті вирази, співставлення, іронічний підтекст⁴.

Винятковими образними вкрапленнями стали ключові слова з притаманною їм відносно високою частотою уживання в тексті чи текстах певного автора⁵. Загалом можна виокремити такі основні риси ключових слів: смисловий центр будь-якого повідомлення, частотність, контекстуальна зумовленість, інформативність, підвищена семантична активність. «Для ключових слів властиві складні ієрархічні зв'язки одне з одним, вони перебувають з тематичними словами у відношенні перехрещення. Ключові слова можуть займати будь-яку позицію в тексті: входити в заголовок, пейзажні, портретні чи інші описи, в авторську мову або мову персонажів»⁶.

2. Теоретичне підґрунтя та методологічна основа дослідження

Деякі історичні фактори функціонування часопису «Сучасність» в Німеччині та США, його значення у виробленні національного світобачення українців вивчали В. Владіміров, В. Гандзюк, О. Гриценко, В. Губарець, Е. Зубкова, В. Карпенко, Р. Рахманний, В. Шкляр; особливості діяльності журналу в незалежній Україні досліджували С. Грабовський, О. Левицька, О. Пеленська, С. Шебеліст; поняття «ключові сло-

² Хмельницька обласна наукова бібліотека. «Журнал «Сучасність» – часопис незалежної української думки», URL: <http://ounb.km.ua/vistavki/suchasnist/index.php> (дата звернення 04.01.2025).

³ Телекритика (11.05.2013), «Самоокупний літературний журнал – це цілком реально». URL: <http://surl.li/dspxu> (дата звернення 01.12.2024).

⁴ Здоровега, В. Й. (2006), «Іван Франко і українська публіцистика», с. 121.

⁵ Літературознавчий словник-довідник (2007), ВЦ «Академія», Київ, 752 с.

⁶ Совтис, Н. М. (2012), «Ключові слова та набування ними символічних значень у художньому творі». Наукові записки Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя. Сер. : Філологічні науки. Кн. 2, с. 43-46.

ва» в художніх та публіцистичних творах аналізували В. Здоровега, І. Михайлин, А. Мойсієнко, Н. Совтис, С. Форманова.

Під час дослідження використано метод аналізу, змістом якого стало розчленування тексту на складові частини з метою детального і всебічного вивчення ключових слів; метод синтезу, змістом якого є об'єднання розчленованих частин предмета в єдине ціле, а також метод дедукції, узагальнення мовного матеріалу.

3. Виклад основного матеріалу дослідження

Одним із провідних жанрів тематичного наповнення журналу є інтерв'ю. Для його проведення запрошували компетентних осіб, діячів науки, культури та мистецтва. Жанр часто з'являється в рубриці «Розмова з сучасником».

У контексті журналістської діяльності дослідники теорії журналістики І. Михайлин, М. Василенко, В. Здоровега стверджують, що інтерв'ю – це один із найпоширеніших жанрів сучасної журналістики, його основне завдання полягає у розкритті характеру героя; причинно-наслідкових зв'язків актуальних явищ і подій через призму учасника⁷.

Характерна ознака інтерв'ю – діалогічний характер. Микола Недопитанський вважає, що своєрідним ключем до успіху у цьому жанрі є правильно поставлене запитання⁸. Тому, насамперед, пропонуємо розглянути ключові слова у запитаннях журналістів до інтерв'юваних.

Розглядаючи авторські запитання, можна визначити, що здебільшого, як і у всіх інших виданнях, ключовими у словах автора є такі мовні одиниці – «як», «чому», «який», «я знаю, що», «на вашу думку», «чи є» тощо.

Наприклад: «Я знаю, що для тебе завжди багато важила родина?» (Сучасність. 2009. № 7. С. 8); «З ким Ви б не привіталися за руку і чому?» (Сучасність. 2010. № 3. С. 8); «Чи виявляють чеські читачі зацікавленість українською літературою? У чому, на Вашу думку, вона виявляється?» (Сучасність. 2009. № 8. С. 7).

Правильно поставлене запитання сприяє чіткій та відвертій відповіді респондента, які вони – діячі сфери науки, культури та мистецтва, наприклад: Рита Кіндлерова – перекладач або письменники Юрій Винничук та Каролін Ламарш. Розмови ведуться на теми, актуальні не лише для представників сфер діяльності інтерв'юваних, але й для усього суспільства загалом.

Одне із ключових слів у жанрі інтерв'ю – «Україна». Митці та науковці під час інтерв'ю висловлюють слова любові та шани до української держави. Проте водночас часто критикують, чітко вказуючи на її недоліки. Наприклад, Едгард Яновицький наголошує: «Вона, ця держава, м'яко кажучи, недосконала, але вона своя» (Сучасність. 2010. № 2. С. 9). Однак колись могутню козацьку державу, а сьогодні незалежну Україну, стереотипно, без вагомих на те підстав, інколи, однаково – розділяють на частини, вороже налаштовані одна до одної. «Побутує нав'язлива думка, про «дві України», різницю між якими дехто ладен підносити трохи не до цивілізаційного рівня: мовляв, це два різні світи, яким не судилося зійтися» (Сучасність.

⁷ Михайлин, І. Л. (2011). *Основи журналістики*. Підручник. 5-те вид. перероб. та доп., Центр учбової літератури, Київ, с. 367.

⁸ Недопитанський, М. І. (2004). «Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання». *Наук. зап. ін-ту журн.* Т. 15., КНУ, Київ, 2004, с. 101-103.

2009. № 9. С. 4). Варто зауважити, що в цих «різних Українах», про які говорить журналіст Павло Вольвач, живуть люди зі спільними проблемами, спільним минулим й спільна сучасна Україна.

Костянтин Москалець, наприклад, говорить про масовий безлад у суспільстві, а отже й у свідомості людей, яка постійно засмічується найрізноманітнішими і далеко не достовірними повідомленнями із засобів масової інформації. Він говорить, що люди втомилась від такого напливу замовлених новин, попси, надокучливої реклами, одноманітної і завжди достовірної інформації: «Я також не хочу витратити і без того обмежений час життя на новини, всуціль просякнуті політикою, брудом і недоброю чорнухою – всюди загрози демократії, скрізь поголовно відрізають голови або наліво й направо торгують людськими органами...» (Сучасність. 2012. № 7-8. С. 79).

Можливо ці перелічені причини є основою того, що більшість громадян не цікавляться долею держави, вони інертні й байдужі до суспільно-політичних процесів, частково – до інших людей. «Більшість же людей насправді переймаються значно простішими, приземленішими проблемами: харчі в супермаркетах, здоров'я своє і своїх дітей, наявність роботи і заробітку» (Сучасність. 2009. № 9. С. 5), – констатує кінорежисер Олесь Санін. Він вважає, що така ситуація у суспільстві триватиме доти, доки життя кардинально не зміниться на гірше. Лише в цьому випадку можна очікувати дій, адже «більшість людей за своєю природою підлаштовуються під ті умови, в яких перебувають» (Сучасність. 2009. № 9. С. 8), – підсумовує Сашко Положинський.

Поряд із байдужістю до державних процесів люди цікавляться культурою України. Як і по всій Європі, простежується зацікавлення національними традиціями та звичаями. Кожен обирає собі ту царину, яка йому до душі. Проте важливо те, що такі соціальні інститути, як центри розвитку мистецтва, культури та освіти визначають «моду на мистецтво», напрямки розвитку мистецтва й культури. Варто зауважити й те, що українська сучасна культура перебуває у найгіршому стані, адже вона активно вбирає в себе елементи інших культур, поступово витісняючи свої – національні. Це явище, можливо, можна пояснити тим, що на території України «в одному культурному просторі існували, існують і розвиваються культури і корінного етносу, і тих народів, які віддавна мешкали на цих землях» (Сучасність. 2009. № 11. С. 6). Павло Вольвач вважає, що саме за допомогою мистецтва легко формувати людську свідомість, особливо якщо це мистецтво масове. Саме його розповсюджують майже усі медіа, зомбуючи своїх споживачів. «На загал, на широкі маси ... чи не найефективніше впливає шоу-біз, оця масова музика, масова культура... Повсюдно, в кожній маршрутці, в метро, на будь-якій FM-станції, з кожної праски клепає по мізках російськомовна попса» (Сучасність. 2009. № 9. С. 5).

Незважаючи на вказані недоліки публікацій, у них журналісти та інтерв'юовані все-таки говорять про любов та гордість за свій народ і країну. Однією із найбільших підстав для гордості, наприклад, є здобуття незалежності.

«Незалежність здобувається народом ціною великих жертв, вогнем, мечем» (Сучасність. 2010. № 1. С. 8), – зауважує український громадський діяч Ігор Юхновський. У цей контекст органічно вплітається ще одне ключове слово – «історія», у якій одну із центральних позицій займає комунізм. Автори вбачають у ньому чимало недоліків та ворожості до українського народу, розуміють його негативний вплив на становлення України як незалежної держави. «Кожна людина, яка послуговується здоровим глуздом, могла б критично ставитись і до Радянського Союзу, і до радян-

ського комунізму» (Сучасність. 2010. № 1. С. 9), – говорить Ігор Юхновський. Він зауважує, що саме з «їхньої волі» в Україні існує дві історії – справжня й та, якої дотримувється колишній СРСР. Окрім того, за словами історика Наталі Яковенко, шкільні підручники з історії навчають історії, яка мало того, що не зовсім правдива, то ще подає історичні факти та події у «жанрі плачу». «Шкільний підручник нагнітає так звану «страдницьку» історію... З одного боку, це нав'язує молодій людині комплекс меншовартості – сказати би, приреченості на неуспіх, а з іншого – елементарно не відповідає дійсності» (Сучасність. 2009. № 10. С. 6).

Ключове слово «влада» має ієрархічні смислові зв'язки із такими ключовими словами як «президент» та «вибори». Автори висловлюють розчарування у тих людях та політичних силах, що перебувають при владі, яка не відповідає демократичним засадам та не відстоює інтереси своїх виборців. Частково звинувачують у цьому народ, з волі якого вона формується. Живописець Іван Марчук підмічає: «Бачу, що влади ніякої немає – в столиці нічого київського, ні українського. І невідомо, коли путня влада буде. Нею навіть і не пахне» (Сучасність. 2010. № 5. С. 9).

Прикладом невідповідної влади став четвертий президент України, який «не дбав про права та життя пересічних українців». Доводить цю думку Іван Марчук, який на собі відчув, що на державну підтримку сподіватися не варто: «Ніхто мені не допомагає. Ні президент, ні Черновецький, до якого листа передавали від прем'єр-міністра» (Сучасність. 2010. № 5. С. 15). Саме від влади залежить сьогодення держави та її громадян, тому «Україною повинен правити інтелект, висока культура, щоб вона від лідера прищеплювалась і передавалась усім людям» (Сучасність. 2010. № 5. С. 13). Натомість здається, що «провладна еліта» зовсім не зацікавлена у сьогоденні країни та її громадян, які прагнуть стабільності і достатку. «Якщо говорити про наше сьогодення, то, чесно кажучи, у мене мало цензурних слів для означення свого ставлення до нинішніх провладних «еліт» та того, до чого Україну вже вкотре довели» (Сучасність. 2009. № 6. С. 4), – обурюється кінорежисер та актор Олесь Санін.

На втішливі слова чи навіть допомогу можна розраховувати тільки під час виборів, які представляють схожі на боротьбу за нікому невідомими правилами. «Йдеться про дуже серйозні суспільні орієнтації, котрі не зовсім на поверхні. Насправді тут дуже глибокі «підводні течії» (Сучасність. 2010. № 4. С. 3), – роздумує український філософ Мирослав Попович. Це сприяє тому, що «вибирають тих, які вже приїлися, – і що з того? Вони ж нічого не дадуть, просто ще більше злодіїв принесуть народові» (Сучасність. 2010. № 5. С. 11).

Україна не лише держава, а й рідний край або дім, єдина Батьківщина. Інтерв'юювані, яким доводилось жити поза її межами, наголошують на тому, що сумували за українським краєм. Іван Марчук, наприклад, говорить, що довго жив в Америці, а «сумував за нашими полями» (Сучасність. 2010. № 5. С. 8).

У цьому контексті розглянемо ще одне слово-ключ – «родина».

Журналістів під час розмови завжди цікавить родина співрозмовника, справи батьків, коханих і дітей. Смислово навантаженню цього ключового слова притаманна інтимність та відкритість, оскільки люди діляться тим, про що не завжди говорять вголос. Однак, така відвертість багато цінного додає до інтерв'ю: «Батько – це більше, ніж син, я так думаю. Синів можна народити нових. А от коли помирає батько, його вже нема звідки взяти» (Сучасність. 2012. № 7-8. С. 81), – роздумує поет і перекладач Костянтин Москалець

Наприклад, поет і видавець Іван Малкович ділиться із читачами: «Старший син – студент четвертого курсу університету, романо-германська філологія. Він уже мені допомагає» (Сучасність. 2009. № 7. С. 10). Або ж Едгард Яновицький, відомий український вчений-астрофізик, розповідає про батьків: «Мій батько – Григорій Авксентійович, походив із старовинної родини священників, яка традиційно обіймала парафії на Поділлі» (Сучасність. 2010. № 2. С. 3).

Особливо цінні у розмовах спогади, пов'язані з дитинством, юністю, коханням і творчістю. Наприклад, сучасний український письменник Юрій Винничук згадує про дитячі роки та вплив родини на його майбутнє: «У родині склалася сприятлива атмосфера, бо батьки теж були читачами, вірші писали тато, його брат, бабця присилала віршовані листи із Сибіру» (Сучасність. 2010. № 3. С. 4). Або ж Едгард Яновицький згадує свої відчуття та емоції під час проголошення незалежності України в серпні 1991 року: «Пригадую, як ми з дружиною і сестрою влилися у потік людей, які прямували до Верховної Ради. Ейфорію, що охоплювала мене, годі й передати словами» (Сучасність. 2010. № 2. С. 11).

Незабутніми спогадами про початок своєї кар'єри ділиться й поет Іван Малкович: «Це був найприємніший епізод у моєму поетичному минулому. Мені було двадцять років. Зал переповнений, люди стоять у проходах. І раптом вони почали якось розступатися... я збагнув, що щось відбувається». Тоді ще мало кому відомою поету вдалось познайомитись із Ліною Костенко. До речі, журнал неодноразово привертав увагу до постаті поетеси. Наприклад, рубрика «Розмова з сучасником» – це здебільшого спогади поетів і письменників про знайомство та зустрічі з нею, її рецензування творів і відгуки про сучасну літературу, оцінка досвіду та порад, які відома поетеса давала початківцям.

Оскільки до розмови запрошуються зазвичай творчі люди, то, звісно, й розмова стосується їхньої творчості. Зокрема, журналісти намагаються з'ясувати мотиви їхньої творчості, способи пошуку сюжетів для творів, те, у якій атмосфері легше працювати, а також аналізують найяскравіших героїв. Бельгійська письменниця Каролін Ламарш розповідає «Сучасності»: «Я не збираю справжні історії і не записую те, що мені розповідають. Навпаки, чужі зв'язання – якщо таке взагалі відбувається – збурюють мої почуття, пробуджують у мені співчуття до відлуння чужого «я» (Сучасність. 2010. № 5. С. 110).

Свою чергою, наприклад, Юрій Винничук ділиться із читачами переживаннями, які охоплюють його після кожної виданої книги: «Коли виходить чергова книжка, я маю таке відчуття, ніби в мене ампутують якусь частину душі. Мені завше робиться страшно за неї. Хочеться накритися ковдрою і не чути жодних відгуків – ні добрих, ані лихих» (Сучасність. 2010. № 3. С. 6). Або ж перекладач з української на чеську мову, Рита Кіндлерова, розповідає про те, за якими принципами вона уклала свою Антологію: «Експрес Україна – це просто моя інтуїція, бо скласти якесь уявлення за вже виданими українськими антологіями неможливо... Завжди, перекладаючи, маю на увазі те, що це – для чехів» (Сучасність. 2009. № 8. С. 4).

Кожен із запрошених не заперечує, що доля митця – важка доля, яка не завжди гарантує успіх та удачу. Публіцист Георгій Бурсов стверджує: «Важко митцем народитись. Ще важче митцем померти. Одні зупинялися на півдорозі, інші, зробивши крок уперед, робили два назад» (Сучасність. 2012. № 7-8. С. 199).

4. Висновки

Отже, журнал «Сучасність» висвітлює актуальні та резонансні для кожного українця проблеми. Розвивається суспільство – розвиваються і медіа, вони взаємозалежні, що відчутно впливає на суспільно-політичні процеси. Проаналізувавши публіцистичні матеріали в жанрі інтерв'ю, можемо зробити висновок, що ключові слова характеризуються частотністю вживання та додатковим асоціативним підтекстом.

Публіцисти розглядають проблеми історії України та її переписування, відносини Україна-Росія, особливості української демократії, посилення впливу олігархії, інертність громадянського суспільства, занепад української культури. Як приклад відданості Україні, автори «Сучасності» наводять події 2004 року – Помаранчеву революцію. Вони зауважують, що сила волі українців вражаюча, однак це не вплинуло суттєво на зміни в державі. Автори чітко висловлюють опозиційне ставлення до будь-яких провладних структур, вони не лише перелічують актуальні проблеми нації та держави, але й діляться думками щодо розв'язання їх у майбутньому.

Жанр інтерв'ю на сторінках «Сучасності» характеризується інтимністю та відвертістю, адже інтерв'юювані говорять не лише про політичну, економічну і культурну ситуації в нашій країні. Вони розповідають про вплив родини на дітей, про захоплення, спогади та мотиви творчості, – ключові слова-сенси у публікаціях цього жанру.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Здоровега, В. Й. (2006), «Іван Франко і українська публіцистика», с. 121.
2. *Літературознавчий словник-довідник* (2007), ВЦ «Академія», Київ, 752 с.
3. Михайлин, І. Л. (2011), *Основи журналістики*. Підручник. 5-те вид. перероб. та доп., Центр учбової літератури, Київ, 496 с.
4. Недопитанський, М. І. (2004), «Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання». *Наук. зап. ін-ту журн.* Т. 15, КНУ, Київ, 2004, с. 101-103.
5. Совтис, Н. М. (2012), «Ключові слова та набування ними символічних значень у художньому творі». *Наукові записки Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя*. Сер. : Філологічні науки. Кн. 2, 43-46.
6. *Телекритика* (11.05.2013), «Самоокупний літературний журнал – це цілком реально», URL: <http://surl.li/dspxu> (дата звернення 01.12.2024).
7. *Хмельницька обласна наукова бібліотека*. «Журнал “Сучасність” – часопис незалежної української думки», URL: <http://ounb.km.ua/vistavki/suchasnist/index.php> (дата звернення 04.01.2025).
8. Шебеліст, С. В. (2010), «Журнал “Сучасність”: історія і розвиток інтелектуального видання», *Світові стандарти сучасної журналістики: зб. наук. пр.*, Черкаси, с. 548–551.

REFERENCES

1. Zdoroveha, V. Y. (2006), «Ivan Franko i ukrainska publitsystyka», s. 121.
2. *Literaturoznachnyi slovnyk-dovidnyk* (2007), BTs «Akademii», Kyiv, 752 s.
3. Mykhailyn, I. L. (2011), *Osnovy zhurnalistyky*. Pidruchnyk. 5-te vyd. pererob. ta dop., Tsentr uchbovoi literatury, Kyiv, 496 s.

4. Nedopytanskyi, M. I. (2004), «Suchasna praktyka zhurnalistyskoho interv'iu: stratehiia zapytannia». Nauk. zap. in-tu zhurn. T. 15, KNU, Kyiv, 2004, s. 101-103.
5. Sovtys, N. M. (2012), «Kliuchovi slova ta nabuvannia nymy symbolichnykh znachen u khudozhnomu tvori». Naukovi zapysky Nizhynskoho derzhavnoho universytetu im. Mykoly Hoholia. Ser. : Filolohichni nauky. Kn. 2, 43-46.
6. Telekrytyka (11.05.2013), «Samookupnyi literaturnyi zhurnal – tse tsilkom realno», URL: <http://surl.li/dspxu> (data zvernennia 01.12.2024).
7. Khmelnytska oblasna naukova biblioteka. «Zhurnal “Suchasnist” – chasopys nezalezhnoi ukrainskoi dumky», URL: <http://ounb.km.ua/vistavki/suchasnist/index.php> (data zvernennia 04.01.2025).
8. Shebelist, S. V. (2010), «Zhurnal “Suchasnist”: istoriia i rozvytok intelektualnoho vydannia», Svitovi standarty suchasnoi zhurnalistyky: zb. nauk. pr., Cherkasy, s. 548–551.

JOURNAL «SUCHASNOST»: KEY WORDS IN THE INTERVIEW GENRE

Vitaliy Gandziuk

Mykhailo Kotsiubynsky State Pedagogical University of Vinnytsia

Ostrozkyi Str., 32, Vinnytsia, Ukraine

e-mail: y.o.handziuk@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-4312-6848>

The article examines the literary and artistic journal «Suchasnist» – a monthly independent Ukrainian publication (1992 to 2013), founded in Germany in 1961. as diasporic. Its main subject is literary, scientific, artistic, social life. The magazine tried to be open to discussions of topical issues and focused on the socially active, thinking and creative part of society.

Journalistic materials in the genre of interviews on the pages of «Suchasnist» magazine were studied, in which problems of the history of Ukraine, relations between Ukraine and Russia, peculiarities of Ukrainian democracy, increasing influence of the oligarchy, inertia of civil society, decline of Ukrainian culture are considered.

The authors clearly express their oppositional attitude to any pro-government structures, they not only list the current problems of the nation and the state, but also present possible options for their solution. As an example of devotion to Ukraine, publicists cite the events of 2004 – the Orange Revolution. They note that the willpower of Ukrainians is impressive, but this did not bring significant changes to the state and its citizens.

It was found that the journal «Suchasnist» covers those issues that are relevant and resonant for every Ukrainian and have a significant impact on socio-political processes, the interview genre is characterized by intimacy and frankness, because the interviewees talk not only about the political, economic and cultural situation in our country.

The place of keywords in the context of magazine publications, which are characterized by frequency of use and additional associative subtext, is determined. It was established that love for Ukraine, peculiarities of family relations, children, hobbies, memories and motives of creativity are key words in publications of the interview genre.

Keywords: journal «Suchasnist», science, culture, Ukraine, independence, society, family, creativity, linguistic units, keywords.